Nr 8

Till Svenska Akademiens Nobelkommitté!

Anmodad att inkomma med förslag till erhållande af Nobelpriset i litteratur för 1909 får jag härmed i största korthet anföra följande.

Vårt land är lyckligt nog att ega en författarinna, som synes väl förtjänt af nämda pris. Jag afser fröken Selma Lagerlöf.

Jag anhåller att, för att motivera min nu uttalade mening, få framhålla hufvudsakligen en särskild synpunkt, som synes mig tillräcklig för ändamålet, så mycket hällre som andra förslagsställare nog icke skola fattas, hvilka med estetisk och litteraturhistorisk sakkunskap skola grundligare motivera samma förslag. Att bilägga fröken Lagerlöfs arbeten lär icke behöfvas, så allmänt kända som de äro.

Det har blifvit sagdt af en framstående litteraturhistoriker, att tre verk gifva svensk poesi kosmopolitisk rang, nämligen Fredmans epistlar, Frithiofs Saga och Fänrik Ståls Sägner. Om man i st.f. svensk poesi sätter svensk diktning och därmed förstår äfven prosadiktning, anser jag,att det med rätta kan sägas, att det är fyra svenska diktverk, som höja den svenska diktningen till kosmopolitisk rang, och att till de tre nämda bör som det fjärde läggas Selma Lagerlöfs förstlingsarbete Gösta Berlings Saga.

Ett sådant omdöme om detta arbete grundar sig därpå, att det, efter min mening, gifver en i hög grad originell, på samma gång poesimättad och verklighetsfylld skildring af en intressant kulturperiod i den mänskliga sammanlefnadens historia, en skildring som visserligen handlar blott om människor och tilldragelser i en svensk bygd, men som dock är af stort allmänmänskligt intresse. Det är också välbekant, huru spridt och kändt detta arbete blifvit genom öfversättningar i hela den bildade världen och att det utomlands, lika väl som hemma, gjort ett öfverväldigande intryck. Det kan redan sägas höra till de litterära verk, som en bildad utlänning icke får vara obekant med. Också har man helt nyligen hört den ansedda ryska tonsättaren Paul Juon, som af

CC BY-NC-ND 4.0 The Nobel Archive of the Swedish Academy

Gösta Berlings Saga inspirerats till en, efter hvad det sagts, tjusande tonmålning, förklara, att öfverallt i utlandet, där hans tondikt uppförts, har publiken känt väl till Selma Lagerlöfs dikt.

Till det nu sagda kan läggas, att ännu några af Selma Lagerlöfs diktverk torde komma att tillhöra världslitteraturen, om de också icke därinom komma att intaga en sådan rangplats, som Gösta Berlings Saga, nämligen Jerusalem, Nils Holgerssons resa, och kanske flera, och att dessa arbeten liksom hennes öfriga rika produktion - allt för välbekant för att nu behöfva i enskildheter angifvas - äfven måste anses vara af högsta värde.

Då Nobelpriset för litteratur hittills utdelats åt personer tillhörande såväl de stora kulturländerna Frankrike, Tyskland, England, Italien, som ock 3 mindre länder såsom Spanien, Polen, Norge, så torde det vara i sin ordning, att äfven Sverge, då det har en så utmärkt kandidat, får del af detta pris, låt vara att äfven högt förtjänta utländska kandidater nu skulle kunna nämnas, exempelvis - i främsta rummet - en Swinburne, vidare en Maeterlinck, en Gerhard Hauptmann. Att förstnämda yrkande icke får anses som utslag af något slags öfverdrifven nationalism, torde framgå däraf, att ju, efter hvad det försports, från flera håll i utlandet samma yrkande framkommit.

Det nu anförda torde få anses tillräckligt från min sida till att motivera förslaget, att Nobelpriset i litteratur för 1909 måtte tilldelas

filosofie doktorn, fröken Selma Lagerlöf.

Djursholm den 26 januari 1909

L. Fr. Läffler,
f. d. professor, led. af K. Vitt. Hist. o. Antikv. Akademien.

I ovanstående förslag och motivering av prof. L. F. Läffler instämmer undertecknad

Stockholm den 27 jan. 1909

Erik Brate, lektor
ledamot av Kgl. Vitterhets Hist. och Antikvitetsakademien

CC BY-NC-ND 4.0 The Nobel Archive of the Swedish Academy